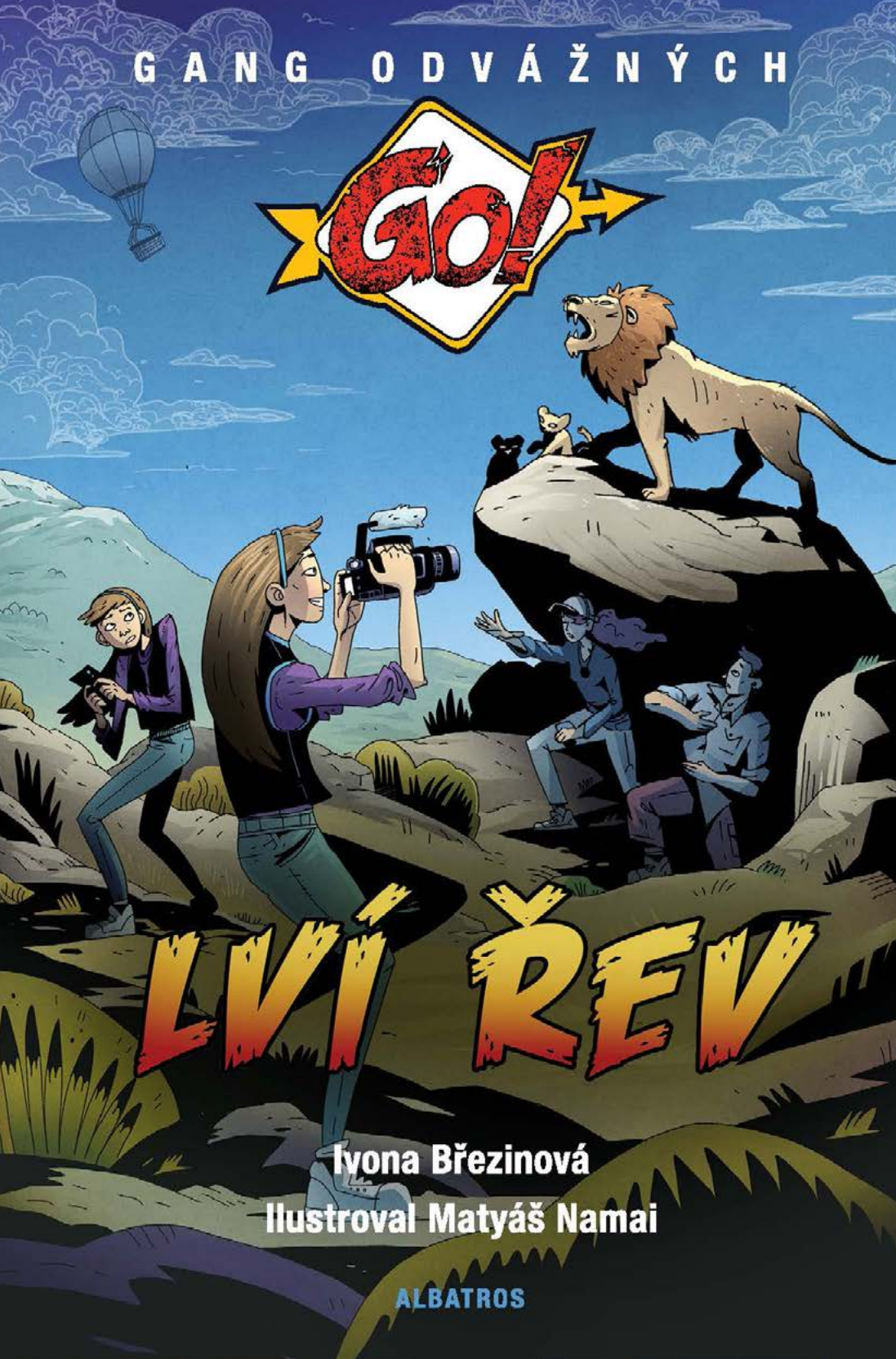

GANG ODVÁŽNÝCH

LVÍ ŘEV

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

Lví řev

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová
Lví řev – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

GANG ODVÁŽNÝCH

ALBATROS

LVÍ ŘEV

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

Pro lva Pavla – vůdce smečky

© Ivona Březinová, 2026

Illustrations © Matyáš Namai, 2026

www.brezinova.cz

ISBN tištěné verze 978-80-00-08128-1

ISBN e-knihy 978-80-00-08132-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-00-08146-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-00-08147-2 (1. zveřejnění, 2026) (MOBI)

Projekt Lev

Trojice lvíčat byla tak zabraná do hry, že si neznámých tvorů, kteří ji zpozvdáli opatrně sledovali, ani nevšimla. Cizími tvory byly dvě třináctileté sestry, dvojčata Alfa a Beta. Mára lvice cítila lidský pach a byla ve střehu, což dávala najevo stříháním ušima a občasným temným zamručením. Ale dívky se snažily být nenápadné a nerušit pohodu šelem žádnými zvuky ani nenadálými pohyby.

Dvě chlupaté koule poseté drobnými tmavšími skvrnami se právě pustily do dalšího zápasu. Třetí se vyšplhala ležící mámě na záda a zamířila k zakulaceným uším. Betě, milovnici chlupáčů všeho druhu, se až tajil dech. Alfa s očima upřenýma do kamery, kterou scénu před sebou snímala, si v duchu sumírovala doprovodný titulok: *Je jim pár týdnů, a už mámě lezou po hlavě.*

Vtom Alfa na rameni ucítila stisk. Zazoomovala poslední záběr na koneček lvího ocasu a vypnula kameru. Uslyšela Bettino povzdychnutí a v očekávání nejhorsího se otočila. Bohužel se nemýlila.

„Už?“ naznačila téměř neslyšnými rty.

Odpovědí jí bylo příkývnutí a naléhavý pohyb ruky. Pochočila, že je konec.

„Teda! To bylo... to bylo... něco!“ nemohla Beta najít slova, která by dostatečně vystihovala míru jejího nadšení.

Dívky seděly v kanceláři chovatelského zázemí areálu afrických šelem a rozechvěle vstřebávaly zážitky ze setkání s ani ne dvouměsíčními lvíčaty. Litovaly, že se nemohly dívat déle, ovšem chápaly, že zvířata potřebují klid. Lvice Maud už

začínala projevovat známky nervozity, proto bylo nutné pozorování ukončit. I tak byla děvčata svědky mnoha dojemných a vtipných situací. Alfa v rychlosti kontrolovala kvalitu právě pořízených záběrů. Ruce, před chvílí ještě klidné a pevné, se jí teď třásly rozčilením.

„Uf. Dobrý,“ poznamenala konečně. „Je to tam. Všechno.“

„I jak Maud kojila a Senta se Serenou se strkaly u jedné bradavky?“ chtěla vědět Beta.

„Jasně.“

„A jak chlupáčci olizovali maso? Krčili při tom čumáčky, jako by to byla největší odpornost na světě,“ pochechtávala se Beta. „A když Maud dala Svenovi pohlavek, protože ji kousal do nosu, to taky máš?“

„Ano, Beto, všechno jsem natočila,“ uklidňovala Alfa sestru. „Ještě dneska se pustím do stříhání a ty zatím můžeš řešit

hudbu a začít psát průvodní slovo. Pošleme vám to pak podle domluvy ke kontrole,“ obrátila se na usmívající se chovatelku.

„S tím počítám,“ přikývla žena s logem zoologické zahrady na tričku. „A už teď se těším na výsledek. Lvíčata ukážeme veřejnosti až na jaře, takže do té doby budou lidé odkázaní právě na taková videa, jaká vytváříte vy dvě. I pro zoo je to pomoc, protože my všechno dokumentovat nestíháme.“

Během zimy natočily Alfa s Betou o lvech celý seriál. Kromě tří lvíčat a jejich maminky Maud nechaly ve filmech hrát i tatínka Rubena a další členy smečky –Valburgu, Palomu a Merlina. Mladičkový lev si začal na vůdce Rubena dovolovat, takže občas dostal za uši, divže chlupy nelítaly.

Alfa a Beta už o lvech věděly kdeco. Brebentily o nich tak zapáleně, až pro spolupráci se zoologickou zahradou získaly nejen o rok starší kamarádku Marianu, ale i šestnáctiletého brácha Hardyho. Ten sice prohlašoval, že jediná pořádná zvířátka jsou ta, co se z nich udělá řízek, ale sotva se na něj holky s válečným pokřikem vrhly, vzal svá slova zpátky. Možná by vzal i nohy na ramena, starost o mladší sestry v něm však byla natolik hluboko zakořeněná, že by je nenechal ve štychu. I kdyby se měl stát vegetariánem. Což po něm ostatně nikdo nechtěl.

Nikdo to nežádal ani po Jonášovi, dalším členovi party. Ten přestal jíst maso dobrovolně už před časem a teď, v patnácti, tvrdil, že mu ani trochu nechybí. Jakmile se dozvěděl, že Alfa s Betou natáčejí videa o lvech, stal se jejich hlavním odborným poradcem. Zvířata a ochrana přírody byly vedle sportu jeho záliba, která hraničila s vášní.

Že se k projektu Lev, jak natáčení videozáznamů začali říkat, připojí i desetiletý Tim, o tom nikdo z party ani minutu

nepochyboval. Jestliže byl Jonáš odborník na zvířata, byl malý Tim odborník prakticky na všechno. Neutuchající zvědavost a tuny přečtených encyklopedií ve spojení se záviděníhodnou pamětí zajišťovaly, že pokud nebyla v dosahu Wikipedie, ale byl po ruce Tim, vyšlo to skoro nastejno.

„Lev? Celý název je lev pustinný a vyskytuje se v několika poddruzích. Lev evropský, kapský a perský byl vyhuben. Ale lev berberský, masajský...“

„Time, zadrž!“

„Aha, tak chcete vědět, jestli lvi žili i u nás? Nebo proč ho máme ve státním znaku?“ nedal se odbýt klučina.

„Momentálně hledáme hudbu do podcastu,“ oznámila mu Alfa.

„Okamžik,“ poklepal Tim párkrát na displej mobilu. „Tady... Lví král... hudba k filmu Hans Zimmer a Elton John. To jsem nevěděl.“

„My jsme to taky nevěděli,“ mávla Beta netrpělivě rukou. „Jenže potřebujeme hudbu, která nepodléhá autorským právům,“ vysvětlila Timovi. „Navíc chceme něco originálnějšího, chápeš?“

„Já ale skládat hudbu neumím,“ namítl kluk rozpačitě. „Ani na nic hrát.“

„Spíš jsem myslela, jestli bys něco nenašel ve free databázích. Připadá mi, že s Alfou používáme pořád dokola skoro to samý.“

„Lidi, proč z toho děláte problém?“ culil se Hardy. „Vezme si bubínky a já do toho něco zazpívám.“

„Ty?“ vytřeštila Alfa oči.

„Brácho, ty přece neumíš zpívat,“ přidala se důrazně Beta.

„Říká kdo?“ urazil se Hardy naoko, protože moc dobře věděl, že jeho zpěv může za určitých okolností fungovat jako nervově-paralytická zbraň.

Lvíčata rostla skoro před očima. Nejvíc to bylo vidět na fotkách a na filmech. Vždyť vznikl už pátý krátký filmeček z produkce nejen Alfy a Bety, ale celého Gangy odvážných, jak si parta říkala. Mezi záběry lvícat z prvního a z pátého dílu byl obrovský rozdíl. Taky se blížilo jaro a s ním otevření venkovních výběhů. Gang odvážných se připravoval, že filmování lvícat v zimní ubikaci spěje k závěru. A že si dají pauzu. Na konci posledního zveřejněného streamu se Beta loučila. Přitom ukázala do kamery knihu Joy Adamsonové s názvem *Příběh lvice Elsy*.

„Znáte tuhle knihu? Vyšla před spoustou let, ale kdybych ji uměla přeložit do lvího jazyka a předčítat našim třem lvíčatům, určitě by se jim líbila. Je o lví mámě, která se jmenovala Elsa. Lidé si ji ochočili ještě jako maličkou. Ale chtěli, aby její potomci, lvícci Džespa a Gopa a lvice Elsička, vyrůstali ve volné přírodě. A tak když máma Elsa umřela, byly její děti vypuštěné do obrovského národního parku Serengeti. Vím, že naši lvícci, Senta, Serena a Sven, budou mít bezstarostný život v bezpečí, dostatku a péči. Ale stejně bych jim přála, aby se mohli proběhnout po pravé africké savaně. Už kvůli nim bych se tam jednou chtěla podívat i já. Abych českým lvíčatům mohla o Africe vyprávět. Tak zatím ahoj a packu! Ze zoologické zahrady Beta Kleinová, VideoGO!“

Pokojem u Mariany doma, kde se na poslední video společně dívali, se rozhostilo ticho.

„Ty jo... já skoro brečím,“ zamumlal po chvíli Hardy.

„Nemusíš si ze mě utahovat,“ odsekla Beta rozladěně.

„Já si neutahuju.“

„Ségra, on si neutahuje,“ špitla Alfa. „Brácha fakt bulí.“

„Ale kecáš,“ obrátil Hardy a popotáhl. „Mám jenom rýmu. Alergickou. Z tý travnatý savany. Beta o ní tak sugestivně mluvila, až mi úplně ucpala nos.“

„Ty jsi pako,“ plácla Alfa bráchu po hlavě.

„No jo, tak mě to dojalo, no...“ přestal Hardy zatloukat.

„Holky, mě taky,“ přiznala Mariana.

Jonáš mlčel. Zavřel oči a oddal se představám.

Širou plání se řítí stáda zeber, pakoňů a antilop. Kopyta víří načervenalý prach. Zvířata musí na cestě překonat řeku, takže zpomalí a hledají brod. Jenže u brodu číhá smrt. Dvojice lvic vystartuje po nejpomalejší antilopě. Skok. Zlomený vaz. Prokousnutý krk. Od křoví majestátním krokem přichází lev. Jde žrát.

Jonáš sebou vzrušeně trhl a vyskočil.

„Co je?“ vykulil oči Tim, vedle kterého Jonáš až doteď seděl.

„Nesnáším krev,“ zamumlal Jonáš a prsty obou rukou si promnul obličej ve snaze zahnat ošklivou představu pryč.

„Cože? Jakou krev?“

„Žádnou. To neřeš. Jíst se musí.“

„Máš hlad?“ zachytila Mariana Jonášovu poznámku. „Něco přinesu. Počkejte! Hned jsem zpátky.“

Mariana odběhla do svého pokoje, ale vzápětí byla zpátky s šustivým sáčkem.

„Tímhle nás chceš všechny nasytit?“ pousmál se Hardy přezíravě.

„Neboj. To je jenom předkrm. Na ochutnání. Když už jsme představami v Africe...“ dodala potutelně.

„Není to, co si myslím, že by to mohlo být,“ poznamenala Beta s obavou v hlase.

„Je!“ zavýskla Alfa.

„Jak víš, co si myslí?“ podivil se Tim.

„Je moje dvojče,“ pokrčila Alfa rameny. „Jenže v tomhle se lišíme. Já náhodou sušený kobylinky ráda ochutnám. Prý připomínají oříšky, když zavřeš oči.“

„Já nic zavírat nebudu,“ vyjekla Beta. „A otvírat teprve ne,“
připlácla si dlaň pevně na pus. „Tohle do mě v životě nedo-
stanete.“

„Aspoň zbyde víc pro nás. Tak ukaž, ať si chroupnu,“ culil se
Hardy a natáhl se po sáčku. „To je Afrika, panečku, jako živá.“